

Sygnatura akt II Ca 247/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny - Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Łoboz (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Beata Tabaka

SR (del.) Paweł Krystyniecki

Protokolant sądowy: Izabela Ślęzak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w O.

przeciwko Z. G.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Olkuszu

z dnia 4 czerwca 2013 r., sygnatura akt I C 267/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I.-szym po numerze księgi wieczystej: „(...)” – dodaje: „ – do wysokości wierzytelności określonej tytułem wykonawczym nr (...)z 10.12.2009r. w kwocie należności głównej 2567 zł z odsetkami od dnia 27.10.2009r. i kosztami egzekucji, oraz wierzytelności określonej tytułem wykonawczym nr (...)z 11.02.2010r. w kwocie należności głównej 17 158 zł z odsetkami od dnia 29.12.2009r. i kosztami egzekucji, oraz wierzytelności określonej tytułem wykonawczym nr (...)z 10.03.2010r. w kwocie należności głównej 2481 zł z odsetkami od dnia 26.01.2010r. i kosztami egzekucji, oraz wierzytelności określonej tytułem wykonawczym nr (...)z 7.04.2010r. w kwocie należności głównej 2457 zł z odsetkami od dnia 26.02.2010r. i kosztami egzekucji, oraz wierzytelności określonej tytułem wykonawczym nr (...)z 6.07.2010r. w kwocie należności głównej 1754 zł z odsetkami od dnia 26.05.2010r. i kosztami egzekucji, oraz wierzytelności określonej tytułem wykonawczym nr (...) z 12.07.2010r. w kwocie należności głównej 10882 zł z odsetkami od dnia 1.05.2010r. i kosztami egzekucji;”;

2. oddala dalej idącą apelację;

3. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 r. Sad Rejonowy w Olkuszu I Wydział Cywilny uznał w pkt I za bezskuteczną w stosunku do powoda Skarbu Państwa - Naczelnika

Urzędu Skarbowego w O. umowę darowizny z dnia 15 kwietnia 2011 r. zawartą pomiędzy A. D. (1) i Z. G. przed notariuszem mgr J. K. w Kancelarii Notarialnej w W. przy ul. (...) - akt notarialny rep. A Nr (...), mocą której A. D. (1) podarowała swojej matce Z. G. nieruchomości obejmująca działkę oznaczoną nr (...) o pow. 0.4760 ha z posadowionym na niej budynkiem mieszkalnym jednorodzinny i dla której Sąd Rejonowy w Olkusz prowadzi księgę wieczystą (...); w pkt II zasądził od pozwanej Z. G. na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 3 600 zł oraz w pkt III nakazał pobrać od pozwanej Z. G. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Olkusz) tytułem nieuiszczonej opłaty kwotę 2 575 zł.

W oparciu o dowody z dokumentów dołączone do akt niniejszej sprawy oraz zeznania pozwanej Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwana Z. G. jest matką A. D. (1), która w dniu 24 czerwca 1995 roku zawarła związek małżeński z A. D. (2). Wszyscy wspólnie mieszkają w P..

A. D. (1) w wyniku prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (usługi transportowe) posiada zaległości w stosunku do powoda Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. w podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowym od osób fizycznych, w łącznej kwocie 42.723,59 złotych (stan na 28 września 2011 roku), stwierdzone tytułami wykonawczymi (...), (...), (...), (...), (...), (...). Powód prowadząc egzekucję w stosunku do córki pozwanej Z. G., tj. do A. D. (1), kierował do niej wezwania do uregulowania w/w zaległości, a także informował ją o zajęciu jej wierzytelności z rachunku bankowego w Banku (...) S.A.

A. D. (1) w dniu 15 kwietnia 2011 roku zawarła z matką Z. G. notarialną umowę darowizny Rep A nr (...) sporządzoną przed notariuszem J. K. w Kancelarii Notarialnej w W. przy ulicy (...), na podstawie której darowała pozwanej swoją nieruchomość położoną w K. (Gmina W.) obejmującą działkę oznaczoną numerem (...) o powierzchni 0,4760 ha wraz z posadowionym na niej budynkiem mieszkalnym dla której Sąd Rejonowy w Olkusz prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Nieruchomość ta w chwili dokonywania aktu darowizny była obciążona hipoteką przymusową na rzecz kilku podmiotów na łączną kwotę 23.054,23 złotych, a także wszczęto egzekucję z przedmiotowej nieruchomości na rzecz (...) Sp. z o.o. (...) w W., co było odnotowane w dziale III. oraz IV. księgi wieczystej.

Na dzień 16 stycznia 2013 roku zaległości A. D. (1) względem powoda sięgała już kwoty 98.832,80 złotych.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny Sąd uwzględnił powództwo. Sąd zważył, iż przed Naczelnikiem Urzędu Skarbowego w O. toczyło się postępowanie egzekucyjne w sprawie z jego wniosku reprezentującego Skarb Państwa przeciwko A. D. (1) na podstawie tytułów wykonawczych - (...), (...), (...), (...), (...), (...) powstałych w związku z nieuregulowaniem przez dłużniczkę należności podatkowych tytułem prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Egzekucja przeciwko A. D. (1) nie doprowadziła do zaspokojenia wierzytelności powoda, którego zamiarem było wszczęcie egzekucji w stosunku do jedyne go znanego mu majątku dłużniczki, tj. do nieruchomości położonej w K. (Gmina W.) obejmującej działkę oznaczoną numerem (...) o powierzchni 0,4760 ha wraz z posadowionym na niej budynkiem mieszkalnym dla której Sąd Rejonowy w Olkusz prowadzi księgę wieczystą o nr (...). W momencie podpisywania umowy darowizny z dnia 15 kwietnia 2011 r. A. D. (1) nie spłaciła zaległości podatkowych względem powoda, a czynność ta spowodowała, że stała się ona niewypłacalna w stopniu większym niż była przed dokonaniem tej czynności. Sąd miał na uwadze, iż wyzbywając się składników majątkowych przy bezskutecznej dotychczas egzekucji dłużniczka uniemożliwiła powodowi realizację jego prawa, w związku z czym została ona dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela. Pozwana natomiast, będąca matką dłużniczki, nieodpłatnie uzyskała korzyść majątkową w postaci działki z zabudowaniami, a więc o dużej wartości. Zdaniem Sądu pozwana wiedziała o zadłużeniach A. D. (1) względem powoda Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. i w tym zakresie nie dała jej wiary, że nie interesowała się stanem zadłużenia córki. Niezależnie od tych ustaleń Sąd miał na uwadze, że art. 528 k.c. wyłącza przesłankę złej wiary po stronie osoby trzeciej w tych przypadkach, gdy skutek czynności prawnej z dłużnikiem osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie. Wobec tego nawet wykazanie przez osobę trzecią, że nie wiedziała i mimo dołożenia należytej staranności nie mogła się dowiedzieć o pokrzywdzeniu wierzyciela - nie zwalnia jej od odpowiedzialności wobec wierzyciela.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o §2 i §6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana zaskarżając go w całości oraz podnosząc zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów w postaci zeznań pozwanej Z. G. oraz świadka A. D. (1), którym Sąd w części nie dał wiary, w sytuacji gdy prawidłowa ocena dowodów nakazałaby uznanie, że zeznania tych osób są wiarygodne. Ponadto pozwana podniosła zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 527 § 1 i 2 k.c. poprzez uznanie, że dłużniczka działała w pokrzywdzeniem wierzycieli, a także zarzuciła Sądowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na uznaniu, że pozwana wiedziała o zadłużeniach A. D. (1) względem powoda Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. oraz że A. D. (1) działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W konsekwencji powyższych zarzutów pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Olkuszu, a także domagała się zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zdaniem pozwanej w sprawie brak jest przesłanek pozwalających przyjąć, iż czynność prawa została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela. Powód nie wykazał bowiem, iż wskutek dokonanej przez pozwaną czynności prawnej dłużnik stał się niewypłacalny lub stał się niewypłacalny w stopniu większym stopniu niż przed dokonaniem czynności. Ponadto bezzasadnie Sąd Rejonowy uznał czynność prawną dokonaną przez pozwaną za bezskuteczną w stosunku do powoda w całości, podczas gdy dług pozwanej wobec powoda jest znacznie mniejszy niż wartość objętej darowizną nieruchomości i brak było podstaw do uznania bezskuteczności w zakresie przekraczającym wysokość wierzytelności istniejącej w dniu dokonania czynności prawnej. Dodatkowo wskazano, iż powód podawał wysokość wierzytelności istniejącej w innych datach niż data dokonania czynności. Skutkiem zaś zaskarżonego wyroku będzie to, że pozwana zostanie pozbawiona ochrony w zakresie przekraczającym wierzytelność istniejącą w dniu dokonywania czynności, a więc będącej przedmiotem zainteresowania w niniejszym postępowaniu. Natomiast powód wówczas będzie mógł dochodzić od pozwanej wierzytelności, które nie były objęte materiałem dowodowym ocenianym przez Sądy orzekające w sprawie, choć powód nie jest wierzycielem pozwanej.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanej na jej rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych. Zdaniem strony powodowej wykazane zostało, iż w dacie dokonania darowizny A. D. (1) posiadała zaległości wobec m.in. Urzędu Skarbowego w O. w łącznej kwocie 35.209,42 zł (należność główna). Na podstawie wystawionych tytułów wykonawczych już w 2010 r. dokonywane były wobec A. D. (1) czynności egzekucyjne. Strona powodowa wskazała na domniemanie z art. 529 k. c. oraz treść przepisu art. 528 k. c. Obalenie powyższego domniemania leżało w gestii strony pozwanej, co nie zostało uczynione. Bez znaczenia pozostaje także, czy obdarowany wiedział o tym, iż darczyńca działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; okoliczność ta jest prawnie irrelevantna. Podniesiono także, iż nie jest możliwe częściowe uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, gdyż wyrok nie ma na celu określenie czy też ograniczenie wysokości wartości przedmiotu tej czynności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów co do zasadniczego rozstrzygnięcia w sprawie, a zatem co do spełnienia przesłanek z art. 527 k. c., a jedynie słusznie podważa sposób zredagowania sentencji zaskarżonego wyroku poprzez brak sprecyzowania przez Sąd Rejonowego wierzytelności, której egzekwowanie z przedmiotu umowy darowizny z dnia 15 kwietnia 2011 r. będzie możliwe wskutek uznania przedmiotowej czynności za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela dochodzącego ochrony prawnej.

Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie wszelkich przesłanek, od których zależy udzielenie wierzycielowi ochrony przewidzianej w art. 527 i nast. k.c. Pod kątem widzenia tych przepisów Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w szczególności co do świadomości pokrzywdzenia wierzyciela zachodzącej po stronie pozwanej, umniejszenia majątku dłużniczki w sposób uniemożliwiający zaspokojenie wierzytelności strony powodowej, a przede wszystkim co do istnienia wierzytelności powoda. Skarżąca nie wykazała natomiast, na czym miałyby polegać naruszenie przepisu art. 233§ 1 k. p. c. powołując się wyłącznie na swoje subiektywne przeświadczenie. Tymczasem samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do

stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącej odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające. Konieczne jest bowiem wykazanie, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2013 r. I ACa 868/13, LEX nr 1416146). W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przy tym obowiązujące domniemania faktyczne przewidziane dla tej instytucji prawnej (skargi paulińskiej), a apelacja nie zawiera żadnego uzasadnionego zarzutu w zakresie naruszania prawa procesowego, a w konsekwencji powyższego również prawa materialnego odnośnie zastosowania przepisu art. 527 k. c. Wobec tego Sąd prawidłowo uznał, że spełnione zostały przesłanki z art. 527 k. c., co warunkowało uwzględnienie powództwa. Jednak nie było to możliwe w takiej formie, jaką przyjął Sąd Rejonowy w sentencji zaskarżonego wyroku. Zgodnie bowiem z utrwaloną wykładnią judykatury i orzecznictwa, celem zastosowania przepisu art. 527 k. c. nie jest ubezskuteczenie czynności prawnej w ogóle, bez żadnych ograniczeń, lecz skutek ten może nastąpić wyłącznie względem konkretnego wierzyciela i wyłącznie w zakresie, w jakim przysługująca mu wierzytelność – wykazana w procesie wytoczonym z art. 527 k. c. - może być przez niego egzekwowana z danego składnika majątkowego dłużnika objętego tą czynnością prawną. W konsekwencji zastosowania art. 527 k. c. bezskuteczna staje się zatem dana czynność prawna tylko w zakresie dochodzonej wierzytelności, a w pozostałym zakresie nie będzie dopuszczalne prowadzenie egzekucji przez wierzyciela. Egzekucja zatem będzie możliwa do prowadzenia z przedmiotu umowy darowizny, ale tylko w takim zakresie, jaki wynika z przedłożonych przez stronę powodową tytułów wykonawczych. Należy bowiem zwrócić uwagę na to, że czym innym jest problem przedmiotowego zakresu skargi pauliańskiej (istotnie, obejmuje ona w zasadzie wszystkie kategorie wierzytelności m.in. bez względu na ich podstawę prawną), a czym innym - wynikający z przepisu art. 527 § 1 k.c. ustawowy wymóg określenia (precyzacji) wierzytelności objęty skargą pauliańską jako stanowiącej przedmiot ochrony pauliańskiej. W orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1997 r., sygn. akt II CKN 335/97 (niepubl.), stwierdzono, że przesłanką uznania czynności prawnej za bezskuteczną jest m.in. wykazanie, że przysługująca powodowi wobec określonego dłużnika wierzytelność jest realna i skonkretyzowana, a nie hipotetyczna. Ochroną pauliańską objęta jest bowiem zawsze konkretna wierzytelność, stanowiąca przedmiot żądanej przez wierzyciela ochrony, a nie wszelkie bliżej nieoznaczone prawa powoda. Powyższe winno znaleźć odzwierciedlenie w sentencji wyroku. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1995 r., sygn. akt III CZP 139/95 (OSNC 1996, z. 1, poz. 17), wyjaśniono, że uwzględniając powództwo na podstawie art. 527 k.c. sąd powinien określić wierzytelność, zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym. W uzasadnieniu tego wyroku rozwinięto myśl zawartą już wcześniej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1970 r., sygn. akt III CRN 546/69 (OSWCP 1970, z. 10, poz. 192), i stwierdzono, że nie jest wprawdzie konieczne, aby wierzytelność była już wymagalna lub objęta była istniejącym tytułem egzekucyjnym. Jednakże nieodzowne jest zawsze wykazanie istnienia wierzytelności. Jeżeli jedną z przesłanek skuteczności skargi pauliańskiej jest wykazanie tego, że w wyniku zaskarżonej czynności prawnej dłużnik stał się w ogóle niewypłacalny lub niewypłacalny w większym stopniu (art. 527 § 2 k.c.), to ustalenie niewypłacalności dłużnika (lub jej stopnia) nie byłoby możliwe bez uprzedniego ustalenia tytułu i wysokości wierzytelności. Z tej racji objęta skargą pauliańską wierzytelność powinna być przez wierzyciela odpowiednio skonkretyzowana i oznaczona co do wysokości. W związku z tym należy stwierdzić, że niedopuszczalne było przyjęcie przed Sąd Rejonowy innego, aniżeli wskazany przez wierzyciela przedmiot ochrony pauliańskiej (wierzytelności wynikających z wymienionych w pozwie tytułów wykonawczych). Sposób sformułowania zaskarżonego rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy poprzez uznanie wskazanej czynności za bezskuteczną, bez odniesienia się do wierzytelności objętych ochroną, gdyż możliwych do egzekwowania względem przedmiotu umowy darowizny, oznacza w istocie naruszenie przepisu art. 527 § 1 k.c. przez błędną jego interpretację i jako naruszenie prawa materialnego musiało zostać skorygowane przez Sąd odwoławczy.

Reasumując, redagując sentencję wyroku uwzględniającego skargę pauliańską sąd nie może poprzestać na wskazaniu osoby pokrzywdzonego wierzyciela, lecz powinien także bliżej określić wierzytelność, ze względu na którą uznaje się czynność prawną dłużnika za bezskuteczną w stosunku do danego wierzyciela. Inaczej problem ujmując, w razie uwzględnienia powództwa na podstawie art. 527 k.c. sąd powinien określić wierzytelność zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1995 r. III CZP 139/95, OSNC 1996/1/17). Jak stwierdził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lutego 1970 r. III CRN 546/69

„zarówno wtedy, gdy chodzi o uznanie na podstawie art. 59 k.c. za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy uniemożliwiającej zadośćuczynienie roszczeniu powoda, jak i wtedy, gdy uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela zmierza na podstawie art. 527 i nast. k.c. do zapewnienia mu ochrony wobec niewypłacalności dłużnika, sentencja wyroku uwzględniającego powództwo powinna określać konkretne roszczenie (art. 59 k.c.) albo konkretną wierzytelność (art. 527 k.c.), których zaspokojeniu ma służyć uznanie umowy lub innej określonej czynności prawnej za bezskuteczną wobec powoda”. Wobec tego, choć Sąd Rejonowy słusznie udzielił ochrony stronie powodowej po stwierdzeniu spełnienia przesłanek z art. 527 k. c. przyjmując, iż przysługuje jej w stosunku do A. D. (1) wierzytelność z tytułu zobowiązań podatkowych, błędnie jednak nie określił tej wierzytelności ani co do jej wysokości, ani co do jej podstawy prawnej, mimo że ochrona ta jest ograniczona wyłącznie do wierzytelności stwierdzonych przywołanymi tytułami wykonawczymi. Tymczasem roszczenie o uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela - ze względu na zamierzony skutek, jakim jest umożliwienie wierzycielowi zaspokojenia w drodze egzekucji przysługującej mu przeciwko dłużnikowi wierzytelności z przedmiotów majątkowych, które wyszły z majątku dłużnika lub do niego nie weszły - powinno być, stosownie do dyspozycji art. 531 k.c., dochodzone tylko przeciwko osobie, która wskutek tej czynności odniosła korzyść majątkową. Wobec tego Sąd udzielając ochrony stronie powodowej przyjmując, iż przysługuje jej w stosunku do A. D. (1) wierzytelność stwierdzona powyższymi tytułami wykonawczymi zobowiązany był określić tę wierzytelność tak co do jej wysokości, oraz co do jej podstawy prawnej. Nie było jednak możliwe limitowanie tej wierzytelności poprzez określenie w wyroku jej wysokości ostatecznej, albowiem kwota główna stwierdzona poszczególnymi tytułami wykonawczymi może być dochodzona wraz z odsetkami, których ostateczna wysokość pozostaje nieokreślona. W konsekwencji właściwe było odniesienie się w wyroku do poszczególnych tytułów wykonawczych, z których wynika wierzytelność dla strony powodowej i uzupełnienie sentencji wyroku poprzez wskazanie stwierdzonych tymi tytułami wykonawczymi należności głównych wraz z możliwym do dochodzenia roszczeniem odsetkowym oraz wygenerowanymi kosztami egzekucyjnymi, których wysokość na tę chwilę nie jest możliwa do sprecyzowania.

W konsekwencji powyższego stwierdzić trzeba, iż Sąd I instancji dopuścił się naruszenia prawa materialnego, lecz nie dotyczy to zasadniczego przedmiotu sporu, a zatem stwierdzenia przesłanek z art. 527 k. c., a dotyczy wyłącznie technicznego sposobu zredagowania sentencji orzeczenia, z którego wynikać ma ochrona wierzyciela względem osoby trzeciej, na rzecz której nastąpiło przesunięcie majątkowe z pokrzywdzeniem wierzyciela. Ponieważ Sąd odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie spełnienia przesłanek materialno prawnych powództwa z art. 527 k. c. i w tym zakresie apelację pozwaną oddalił na podstawie art. 385 k. p. c. (pkt 2 wyroku), a zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 na zasadzie art. 386 § 1 k. p. c. jedynie poprzez doprecyzowanie wierzytelności możliwej do egzekwowania z przedmiotu umowy uznanej w tym zakresie za bezskuteczną, o kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł jak w pkt 3 na zasadzie art. 100 zdanie 2 k. p. c. obciążając nimi w całości stronę przegrywającą w II instancji co do zasady, a więc pozwaną. Na ich wysokość złożyło się wynagrodzenie z tytułu zastępstwa procesowego strony powodowej obliczone na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie płać za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490).